

Ook 'de krant van Kuijpers' krijgt te maken met de Duitse terreur. In de loop van de jaren dertig had *De Maasbode* namelijk in toenemende mate stelling genomen tegen de gedachten en het gedrag van de nazi's en speciaal tegen de behandeling van de Duitse katholieken. Verder werd de krant verdacht van steun aan katholieke vluchtelingen (de zg. 'émigré's') in Nederland. Het blad werd dan ook steeds meer als *deutschfeindlich* beschouwd. Vanaf 1934 tot 1940 werd *De Maasbode* in Duitsland een aantal malen door een verschijningsverbod getroffen en werden edities in beslag genomen. De Berlijnse correspondent, G. ridder de van der Schueren, werd in 1936 zelfs uitgewezen.

Op 29 juni 1940 viel de *Sicherheitspolizei* het tijdelijke hoofdkwartier van het bedrijf binnen teneinde de leiding van de gehate *Maasbode* aan een verhoor te onderwerpen.

Van deze drie momenten (de gevechten op de 10de mei, het bombardement op de 14de en het verhoor op de 29ste juni) maakte Witlox kort erna aantekeningen. Als historicus wilde hij een en ander voor het nageslacht vastleggen.

Meer dan vijf jaar later, enkele maanden na de bevrijding, ontbood hij Pedroli naar 'Antonius'. Toen de laatste een stoel was toegewezen begon de hoofdredacteur op dicteersnelheid zijn vijf jaar bewaarde, zelfgeschreven aantekeningen op te lezen, die door Pedroli in steno werden opgenomen. ('Wim, ga zitten en schrijf op!') Deze werkte een en ander uit, gaf zijn baas het origineel en behield zelf twee doorslagen. Het geheel kreeg als titel 'De Maasbode in de branding van den tweeden wereldkrijg', de drie onderdelen 'Een nachtelijk avontuurtje van den hoofdredacteur', 'Het groote bombardement' en 'In verhoor!'.

Dat het nageslacht van Witlox' ervaringen kennis heeft kunnen nemen en hoe dat in zijn werk ging heeft 'doctor Jan', zoals hij door de redactieleden werd genoemd, nooit geweten. Eenenvoertig jaar later pas, in 1986, dook het stuk op tijdens een vraaggesprek met Pedroli over de geschiedenis van *De Maasbode*. Toen de laatste één van de twee gele doorslagen aan de auteur overhandigde, voegde hij daaraan toe: 'Ik heb hier iets voor u, daar is nooit iets mee gedaan, daar zult u in uw onderzoek misschien iets aan hebben'.

Het plan was, dat de redacteur/stenograaf/secretaris en de onderzoeker het stuk zouden bewerken en publiceren. Door de dood van Wim Pedroli in april 1988 is die gezamenlijke activiteit er niet